

РЕШЕНИЕ

№ 205

гр. Пловдив, 28.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 1-ВИ ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на тридесети март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Надежда Ив. Желязкова
Каличкова

Членове: Славейка Ат. Костадинова
Красимира Д. Ванчева

при участието на секретаря Нели Б. Богданова
като разгледа докладваното от Славейка Ат. Костадинова Въззивно
търговско дело № 20225001000120 по описа за 2022 година

За да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е въззивно – по чл. 258 и следващите от ГПК.

С решение № 260355 от 10.12.2021 година, постановено по т. дело № 37/2021 година по описа на О.С. - С.З., е осъдена ЗК „Л.И.“ АД, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление ****, да заплати на В. СТ. Г., ЕГН *****, с адрес ****, сумата от 49 000 лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди - болки и страдания в резултат на претърпяното от него ПТП на 10.08.2020 г., ведно със законната лихва от 03.09.2020 г. до окончателното ѝ изплащане, като предявеният от В. СТ. Г. иск за обезщетение за неимуществени вреди е отхвърлен за разликата над 49 000 лева до претендираните 150 000 лева. Отхвърлена е и акцесорната претенция за законна лихва за периода от 17.08.2020 г. до 02.09.2020 г. като неоснователна.

Със същото решение ЗК „Л.И.“ АД е осъдена да заплати на В. СТ. Г. обезщетение за имуществени вреди в резултат на ПТП от 10.08.2020 година в размер на 475,49 лева, ведно със законната лихва от 18.09.2020 г. до

окончателното изплащане на сумата, като предявеният иск за обезщетение за имуществени вреди е отхвърлен над този размер до претендирания размер от 679,27 лева като неоснователен.

Осъдена е ЗК „Л.И.“ АД да заплати на адв. П.К. от САК, с адрес **** адвокатско възнаграждение в размер на 2 027,72 лева с ДДС за осъществена безплатна адвокатска помощ, съразмерно с уважената част от исковете.

Осъдена е ЗК „Л.И.“ АД да заплати в полза на държавата, по бюджета на съдебната власт сумата от 1 987,17 лв. за държавна такса, както и сумата от 229,84 лв. за възнаграждения на вещи лица, платена от бюджета на съда, съразмерно с уважената част от исковете.

Осъден е В. СТ. Г. да заплати на ЗК „Л.И.“ АД, сумата от 249,55 лева разноси, съразмерно отхвърлената част от исковете.

Така постановеното решение е обжалвано с въззивна жалба от адвокат П.К. като процесуален представител на ищеца в първоинстанционното производство В. СТ. Г. в частта, с която е отхвърлен предявеният от него иск за обезщетение за неимуществени вреди за разликата над 49 000 лева до претендираните 150 000 лева. Оплакванията са за неправилност на решението в тази му част. Твърди се на първо място, че определеният от съда размер на обезщетението за неимуществени вреди от общо 70 000 лева е занижен, не е съобразен с вида, интензитета и продължителността на неимуществените вреди, причинени на ищеца при процесното ПТП, с тяхното отражение върху самочувствието му, начина му на живот и работа, както и върху емоционалното му и психическо състояние и че справедливият размер на обезщетението за неимуществени вреди при конкретните установени по делото обстоятелства е 150 000 лева. Този размер съответствал на законово установените лимити на отговорността на застрахователите по застраховка „Гражданска отговорност“ и на размерите, присъждани от съда в сходни случаи. Втората група доводи касаят неправилност на изводите на съда за наличие на съпричиняване на вредоносния резултат от страна на пострадалия. Твърди се, че липсват безспорни доказателства за съпричиняване и че изводите за наличие на такова не могат да почиват на предположения. Не било установено, че липсата на поставен предпазен колан от пострадалия е в причинно-следствена връзка с уврежданията и че те не биха настъпили в такава степен при поставянето му. При условията на евентуалност се

поддържа, че дори при извод за съпричиняване, определеният процент от съда бил завишен и че следвало да се приеме съпричиняване в размер на не повече от 5 до 10%. Искането е да се отмени първоинстанционното решение в обжалваната част и да се постанови ново по същество, с което на ищеца да се присъди допълнително обезщетение за неимуществени вреди в размер на 101 000 лева / наред с присъдените от първоинстанционния съд 49 000 лева/, ведно със законната лихва от 17.08.2020 година до окончателното изплащане на сумата. Има и искане за присъждане на адвокатско възнаграждение на процесуалния представител на жалбоподателя адвокат П.К. на основание чл. 38 ал. 1 т. 2 от ЗА ведно с дължимия ДДС съобразно изхода на спора пред първата и пред въззивната инстанция и за отмяна на решението в частта, с която ищецът е осъден да заплати разноски на ответното дружество.

Срещу въззивната жалба е подаден писмен отговор от ЗК „Л.И.“ АД, представлявано от юрисконсулт Ч., с изразено становище за нейната неоснователност, съдържащ искане за потвърждаване на решението в обжалваната част и присъждане на юрисконсултско възнаграждение за въззивната инстанция в размер на 300 лева.

Пред въззивната инстанция не са направени нови доказателствени искания.

Съдът, съобразявайки доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема следното:

Въззивната жалба е процесуално допустима, подадена е от лице, имащо правен интерес да обжалва, а именно от ищеца срещу отхвърлителната част на първоинстанционното решение, като при подаването ѝ е спазен срока по чл. 259 от ГПК.

Въззивната инстанция, с оглед правомощията си по чл. 269 от ГПК намира, че първоинстанционното решение е валидно и допустимо в обжалваната част.

С представените по делото доказателства се установява, че ищецът В. СТ. Г. е сезирал ответното дружество с молба от 03.09.2020 година за заплащане на обезщетение за претърпените от него неимуществени и имуществени вреди, настъпили при ПТП, станало на 10.08.2020 година, която е заведена с вх. № 11276/03.09.2020 година и въз основа на нея е образувана щета № ****_****_**_**_****. Ответното застрахователно

дружество е отказало да изплати обезщетения по заведената щета, позовавайки се на непредставяне на доказателства, необходими за уважаването на претенцията / писмо изх. № 12496/12.11.2020 година/. При тези данни, съдържащи се в първоинстанционното производство, следва да бъде направен извод, че искът пред съда е допустим съгласно разпоредбата на чл. 498 ал. 3 от КЗ.

По отношение на правилността на първоинстанционното решение въззивната инстанция дължи произнасяне по доводите във въззивната жалба, освен когато става дума за приложение на императивна правна норма или когато съдът следи служебно за интересите на някоя от страните по делото или ненавършили пълнолетие деца. / т. 1 от ТР № 1/2013 година на ОСГТК на ВКС/. С оглед на тези свои правомощия съдът ще се произнесе по въведените с въззивната жалба оплаквания, посочени по-горе.

Неимуществените вреди, описани в обстоятелствената част на исковата молба, които ищецът В. СТ. Г. твърди, че е претърпял и продължава да търпи в резултат на ПТП от 10.08.2020 година, са следните: контузия корпорис, фрактура осис пубии дextrа, фрактура ацетабули дextrа, фрактура сакри синистри, фрактура процеси транверси L1, L2, L3, L4 и L5 дextrи. Твърди се, че след ПТП ищецът е приет в К.Н. на УМБАЛ – С.З., където му е проведена медикаментозна терапия, поставен му е тораколумбален имобилизиращ корсет и е изписан на 14.08.2020 година с препоръка да носи имобилизиращия корсет 6 месеца и да приема изписаните му лекарства. Посочено е, че в резултат на тези телесни увреждания ищецът е претърпял силни болки и страдания, възстановителният период бил съпътстван от много неудобства и ограничения, включително при извършването на ежедневните битови дейности – обличане, тоалет, миене, пазаруване, готвене, тъй като той бил обездвижен и било невъзможно да се обслужва сам. Преди ПТП ищецът бил активен, в добро здравословно състояние, работещ, а след това в резултат на травмите бил лишен за дълъг период от време от възможността да работи, да извършва обичайните си дейности и да води обичайния си начин на живот. Освен физическите болки ищецът изживял и силен стрес, който се отразил изключително негативно на психическото му и емоционалното му състояние и щял да остане в съзнанието му за цял живот.

Към исковата молба ищецът е приложил писмени доказателства, свързани с причинените му травми и проведено лечение – епикриза от К.Н. на УМБАЛ „П.Д.С.К. АД град С.З., където е бил на болнично лечение през периода от 11.08.2020 година до 14.08.2020 година и амбулаторен лист от първично посещение при СИМП от 09.09.2020 година

От писмените доказателства и от приетата по делото комплексна автотехническа и съдебномедицинска експертиза в медицинската ѝ част, която съдът възприема като компетентна, незаинтересована и неоспорена от страните се установява, че в пряка причинна връзка с процесното ПТП, станало на 10.08.2020 година, са следните увреждания на ищеца: контузия на тялото, фрактура на десните странични израстъци на 1,2,3,4 и 5 лумбални /поясни/ прешлени и бодлестия израстък на 5 лумбален прешлен, фрактура на дясната горна арка на пубисната /срамна/ кост и фрактура на ацетабулума без дислокация. Лечението на така описаните телесни увреждания включвало поставен тораколумбален имобилизиращ корсет за шест месеца, постелен режим за три месеца и медикаментозна терапия, както и рехабилитация след шест месеца. В заключението е посочено, че през първите четири месеца ищецът е бил обездвижен, без право на сваляне на поставения корсет. През следващите три месеца той е можел да сваля обездвижващия корсет само при хигиенни дейности в леглото, а по-късно и при физиотерапия и балнеолечение. Движенията в кръста, таза и долния десен крайник на ищеца били силно болезнени и затруднени, като в първите три до четири месеца ищецът е бил изцяло зависим от други хора за хигиена, обличане и събличане, придвижване, приготвяне на храна и самостоятелно хранене. В следващите три месеца той също е бил зависим от други хора, но за по-малък обем дейности. Според вещото лице ищецът ще усеща болки в областта на фрактурите при промяна във влажността, температурата, физическата натовареност, продължителен прав стоеж, навеждане и повдигане на предмети, повиване в кръста, бързо ходене и бягане в рамките до 10-12 месеца от травмата при добро развитие на оздравяването, правилно проведен режим и балнео и физиолечение. В т. 14 от комплексната експертиза са посочени периодите на оздравяване на отделните травми, получени от ищеца при ПТП, а именно 10 дни за контузията на тялото, 6 до 8 месеца за фрактурата на страничните израстъци на лумбалните прешлени и бодлестия израстък на 5 лумбален прешлен, с остатъчните оплаквания, посочени по-

горе, 2 до 3 месеца за фрактурата на дясната горна арка на пубисната кост и 3 до 4 месеца за фрактурата на ацетабулума без дислокация. Към момента на изготвяне на приетото по делото заключение / една година и три месеца след ПТП/ вещото лице е установило въз основа на извършения преглед и казаното от самия ищец, че той е възстановен, придвижва се сам, без помощни средства и без придружител, не носи колан и може да извършва ежедневните си дейности, като има епизодични болки в дясната тазобедрена става и в кръста при по-сериозни натоварвания и при студ. Към този моменти ищецът все още не можел да се движи бързо и да бяга, повратливостта в кръста все още не била в пълен обем, а била ограничена и придружена с болки.

По делото е изслушана и съдебно психологическа експертиза, изготвена от психолога К.Я.. От тази експертиза се установява, че при ищеца се наблюдава много висока степен на ситуативна и личностова тревожност като качество на характера му. Това състояние на субективен дистрес и емоционално разстройство, което обикновено нарушавало социалното функциониране, възниквало като последица от стресогенно житейско събитие, което е засегнало целостта на социално обкръжение на ищеца и било рисков фактор за появата и оформянето на симптомите на разстройство в адаптацията, а именно напрежение, тревожност, подтиснато настроение, разсеяност, затвореност, проблеми със съня, апетита, телото, отчаяние и песимизъм, загуба на интерес към дейности, които преди това са му носели удоволствие, чувство на безнадежност. В заключението е отразено, че установените повишени резултати по скала „невротизъм“ сочат на повишена емоционална лабилност и нисък праг на фрустрационен натиск, със значителни психосоматични нарушения, хиперактивност и емоционална чувствителност, заради които връщането към обичайното състояние след преживян емоционален срыв е трудно. Към момента на изготвяне на заключението / една година след ПТП/ вещото лице е установило, че при ищеца са налице изразени проблеми, породени от преживяната остра стресова реакция в резултат на ПТП, като съществува потенциален риск тези проблеми да бъдат задълбочени, тъй като травмата не е преработена, случилото се е довело до негативни емоционални преживявания в рамките на разстройство в адаптацията с повишено чувство на отчаяние, несигурност и тревожност, което налагало консултация с психиатър и евентуално медикаментозна терапия. Конкретните прояви при ищеца били епизодични

проблеми със съня и апетита, повишена тревожност и безпокойство, повишен депресивитет и несигурност, повишена емоционална лабилност, често „оживяване“ на спомена за случилото се, ограничително поведение, промяна на интересите и навиците. Вещото лице е заключило, че към момента на изготвяне на експертизата тази болестна симптоматика е с умерена степен на изразеност, като води до субективен дистрес и все още затруднява цялостното личностово и социално функциониране.

Освен медицинската документация и обсъдената по-горе експертиза, причинените неимуществени вреди на ищеца при процесното ПТП, техния вид, свързаните с тях болки и страдания и тяхната продължителност се установяват и от разпитаните по делото в съдебно заседание на 26.07.2021 година свидетели М.Н. и Е. Г.. Съдът възприема показанията на тези свидетели - жената, с която ищецът живее на съпружески начала и неговия брат, въпреки близките им отношения с ищеца, доколкото те не се опровергават, а напротив са в съответствие с останалите събрани доказателства, по-конкретно със съдебно медицинската и със съдебно психологическата експертиза. Освен това тези двама свидетели имат преки и непосредствени впечатления за състоянието на ищеца след ПТП и до момента.

От показанията на свидетелите е видно, че както по време на болничния престой, така и след изписването му за домашно лечение ищецът не е можел да се грижи за себе си, бил с поставен корсет и изцяло обездвижен, не можел да става, поради което се нуждаел от непрекъснатото присъствие на свидетелите, които го обгрижвали. Около шест – седем месеца ищецът останал на легло в дома си, с корсет, изпитвал много силни болки, повръщал от стрес и притеснение, не можел да става и да ходи до тоалетната, не спял спокойно, преживявал кошмари на сън, плачел и викал за помощ. До третия месец ищецът изобщо не ставал от леглото, получил рани от залежаване по гърба си. След четвъртия месец той започнал да ходи сам до тоалетната. Едва след шестия или седмия месец ищецът започнал да се придвижва с помощта на близките си хора, като ползвал патерици. Ищецът провеждал необходимите рехабилитации, но и към момента на разпита на свидетелите не бил напълно възстановен, изпитвал силни болки при движение, при въртене и клякане, и до сега приемал обезболяващи лекарства, не работел и не бил в състояние да работи и през следващите

години заради последиците от счупванията. Преди ПТП ищецът работел в строителството. Той преживял и психически много трудно случилото се, станал по-стреснат, по-емоционален, не се разбирал с приятелката си, притеснявал се да пътува, самочувствието му се сринало. Свидетелят Г. установява, че преди ПТП ищецът освен че е работил в строителството, е спортувал активно, ходел е на фитнес и се е занимавал със стрийт фитнес.

При определяне размера на обезщетението за неимуществени вреди съдът съобразява обсъдените по-горе физически увреждания и психически травми, които са в пряка причинна връзка с ПТП, продължителността на болките и страданията, вида на проведеното лечение, отражението им върху начина на живот на ищеца, върху душевното му състояние и върху отношението му към околния свят и хората. Установено е, че получените увреждания пречат на ищеца да води активен начин на живот, да работи и да спортува, като това продължава вече повече от година и той все още не е възстановен нито физически, нито психически. Макар в заключението да са посочени доста по-кратки периоди на възстановяване на ищеца от получените травми, както и срок около 12 месеца, през който те ще му причиняват дискомфорт, самото вещо лице, извършило прегледа след 12 – месечния период, както и свидетелите установяват, че ищецът не е възстановен и не може да се върне към предишния си начин на живот.

Всичко това, наред с обстоятелството, че става дума за мъж, който към момента на ПТП е бил на 30 години, активно работещ и спортуващ, а сега претърпените увреждания му пречат да прави всичко това, както и фактът, че при ищеца се е стигнало до разстройство в адаптацията и трайна промяна на личността, дават основание на съда да приеме, че справедливият размер на обезщетението за неимуществени вреди е 90 000 лева.

Освен с обсъдените по-горе обстоятелства, свързани с характера, силата, интензитета и продължителността на търпените от ищеца болки и страдания, размерът на обезщетението от 90 000 лева е съобразен и с конкретните икономически условия в страната и общественото разбиране за справедливост, ориентир за което са нормативно определените лимити по застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите. До 01.01.2010 година нормативно определените минимални размери на лимитите са нараствали непрекъснато и почти ежегодно, като от 25 000 лева за всяко

събитие са достигнали до 700 000 лева за всяко събитие при едно пострадало лице и до 1 000 000 лева – при две или повече лица. След тази дата са определени значително по –високи размери. § 27 от ПЗР на Кодекса за застраховането / отм./ предвижда лимит за едно събитие на имуществени и неимуществени вреди вследствие на телесно увреждане или смърт от 1 000 000 лева при едно пострадало лице и от 5 000 000 лева при две или повече пострадали лица. Съгласно чл. 266 от КЗ / отм., в сила от 11.06.2012 година/, задължителната застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите се сключва за следните минимални застрахователни суми: за неимуществени и имуществени вреди вследствие на телесно увреждане или смърт - 2 000 000 лв. за всяко събитие при едно пострадало лице и 10 000 000 лв. за всяко събитие при две или повече пострадали лица. Сега действащият Кодекс за застраховането, влязъл в сила на 01.01.2016 година, приложим към настоящия случай, в чл. 492 предвижда лимит за неимуществени и имуществени вреди вследствие на телесно увреждане или смърт – 10 000 000 лв. / а след изменението с ДВ бр. 101/2018 година – 10 420 000 лева/ за всяко събитие, независимо от броя на пострадалите лица. Лимитите, макар и само индиция, а не абсолютен критерий за икономическите условия в страната и обществено разбиране за справедливост, имат значение и следва да бъдат взети предвид при определяне на размерите на обезщетението за неимуществени вреди, което становище се застъпва и в съдебната практика.

Освен вида, характера и продължителността на болките и страданията и справедливия размер на обезщетението за причинените на ищеца при процесното ПТП и установени по делото неимуществени вреди, спорен между страните е и въпросът за наличието на съпричиняване на вредоносния резултат от страна на пострадалия, изразяващо се в това, че той се е возел без поставен предпазен колан.

От писмените доказателства по делото, по-конкретно от констативен протокол за ПТП, както и от комплексната експертиза в автотехническата ѝ част се установява, че ищецът В.Г. е пострадал при ПТП, при което са се сблъскали лек автомобил „М. * ****“ с рег. № ** ***** **, застрахован при ответника по застраховка „Гражданска отговорност“, управляван от Х.П.Д. и лек автомобил „А. А.“ с рег. № ** ***** **, управляван от Н.Г.Н.. Ищецът е бил пътник на предната дясна седалка до шофьора в лекия автомобил „А. А.“. Обстоятелството, че той е бил без поставен предпазен колан, е установено по

делото с експертизата, чието заключение по този въпрос не се опровергава от други доказателства. До ПТП се е стигнало, след като лекият автомобил М. * ***, който се е движел в посока от юг на север в източната пътна лента, я е напуснал, когато е бил на 7,40 метра от мястото на ПТП и се е ударил в насрещно движещия се от север на юг в западната пътна лента лек автомобил А. А., в който се е возил ищецът. Вещите лица дават заключение, че водачът на лекия автомобил А. не е бил в състояние да предотврати удара между двамата автомобили, тъй като М.ът е попаднал в опасната му зона за спиране и че единствено виновен за настъпването на удара е водачът на лекия автомобил М., който при движение с несъобразена с конкретните условия скорост е навлязъл в насрещната пътна лента. Ударът е настъпил челно в предната лява част на автомобил А.. Заключението на вещите лица е категорично, че тялото на ищеца, който се е возил на дясната седалка на лекия автомобил А. до шофьора без предпазен колан, е контактувало с вътрешния интериор на предната дясна врата и че при правилно поставен обезопасителен колан в момента на удара, бедреният клон на колана би задържал тялото му на седалката и би предотвратил свободното движение в купето на автомобила. При това заключение и съобразявайки вида и местоположението на получените травми, които бяха подробно описани по-горе и които се намират в лумбалната област и в областта на таза, съдът приема, че е налице съпричиняване от страна на ищеца. Става дума за челен удар, при който обезопасителният колан би задържал тялото към седалката и не би се стигнало до уврежданията, причинени на ищеца. Този извод не се променя от посоченото в т. 12 от заключението, че с оглед конкретния механизъм на настъпване на ПТП раменният клон на колана не би имал възпиращо действие за движението на горната част на тялото настрани. В случая не се претендира обезщетение за наранявания по горната част на тялото, а за такива в долната му част, по-конкретно в таза и лумбалната област, поради което от значение е заключението, касаещо именно тази част от тялото и то е, че предпазният колан би задържал тялото на седалката, което дава основание да се приеме, че не би се стигнало до наранявания, съвпадащи по вид и интензитет с тези, за които се претендира обезщетението.

По изложените по-горе съображения съдът намира, че е налице значителен принос на пострадалия за настъпването на вредоносния резултат, до който не би се стигнало или поне не в описаната по-горе тежка степен на

уврежданията по тялото от кръста надолу, при наличие на поставен предпазен колан. Първоинстанционният съд е определил размера на приноса на 30%. Настоящият съдебен състав възприема този размер, доколкото липсва въззивна жалба от ответника, а от друга страна изводът на съда, изложен по-горе, е за значителен принос.

При общ размер на обезщетението от 90 000 лева, определен от съда по-горе при преценка на конкретните обстоятелства, установени по делото и при съобразяване на принципа на справедливост по чл. 52 от ЗЗД, което следва да бъде намалено на основание чл. 51 ал. 2 от ЗЗД поради съпричиняване от 30%, общото обезщетение, което ответникът дължи на ищеца, е 63 000 лева. Първоинстанционното решение следва да бъде отменено в частта, с която е отхвърлен предявеният иск за обезщетение за неимуществени вреди за разликата над 49 000 лева до 63 000 лева и следва да се постанови ново решение по същество, с което ответното дружество да бъде осъдено да заплати на ищеца допълнително обезщетение от 14 000 лева / разликата между присъдените 49 000 лева и дължимите 63 000 лева/, ведно със законната лихва от 03.09.2020 година до окончателното изплащане на сумата. С въззивната жалба е поискано след отмяна на първоинстанционното решение да се присъди допълнително обезщетение ведно със законната лихва от 17.08.2020 година до окончателното изплащане на сумата. Съдът намира, че липсват основания за присъждане на законна лихва с начален момент преди 03.09.2020 година, когато е заявена претенцията на ищеца пред застрахователя по застраховка „Гражданска отговорност“. Разпоредбата на чл. 429 ал. 3 във връзка с чл. 429 ал. 2 т. 2 от Кодекса за застраховане урежда по императивен начин въпроса за дължимите лихви от застрахователя върху застрахователното обезщетение. Според чл. 429 ал. 3 от КЗ от застрахователя се плащат само лихвите за забава, дължими от застрахования, считано от датата на уведомяването от застрахования за настъпването на застрахователното събитие по реда на чл. 430 ал. 1 т. 2 или от датата на уведомяване или на предявяване на застрахователна претенция от увреденото лице, която от датите е най-ранна. В случая това е датата на сезиране на застрахователя от ищеца - 03.09.2020 година, доколкото по делото не са събрани доказателства застрахователят да е уведомен на по-ранна дата за настъпилото застрахователно събитие от застрахования при условията на чл. 430 ал. 1 от КЗ.

В останалата обжалвана част първоинстанционното решение следва да бъде потвърдено.

С оглед изхода на спора съдът следва да се произнесе по въпроса за дължимите от страните разноски за първата и за въззивната инстанция.

Ответникът ЗК „Л.И.“ АД следва да бъде осъден да заплати допълнително за първоинстанционното производство държавна такса в размер на 560 лева / наред с присъдената такава от 1987,17 лева/, както и държавна такса за въззивното производство в размер на 280 лева.

Ответникът е осъден да заплати и част от разноските за производството, заплатени от бюджета на съда. Общият размер на заплатените възнаграждения за вещи лица от бюджета на съда в първоинстанционното производство е 700 лева. От тях с оглед изхода на спора дължимата от ответника част от тази сума е 294,88 лева. При присъдени с решението на първоинстанционния съд 229,84 лева, ЗК „Л.И.“ АД следва да бъде осъдена да заплати допълнително 65,04 лева.

Адвокатското възнаграждение с ДДС, дължимо на адвокат К. за първоинстанционното производство на основание чл. 38 ал. 2 от Закона за адвокатурата, при обща цена на обективно съединените искиове от 150 679,27 лева и при тяхната основателност до общия размер от 63475,49 лева, определено на основание чл. 7 ал. 2 т. 5 от Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения, е 2296,85 лева. При присъдени с първоинстанционното решение 2027,72 лева, ответникът следва да бъде осъден да заплати на адвокат К. допълнително адвокатско възнаграждение за първоинстанционното производство в размер на 269,13 лева.

За въззивното производство дължимото адвокатско възнаграждение на адвокат К. на основание чл. 38 ал. 2 от ЗА с ДДС съобразно обжалваемия интерес / 101 000 лева/ и изхода на спора, е 590,50 лева.

За първоинстанционното производство ответникът ЗК „Л.И.“ АД е претендирал разноски, чиито общ размер съобразно представения списък по чл. 80 от ГПК е 700 лева, включващи юрисконсултско възнаграждение от 300 лева и 400 лева заплатен депозит за вещи лица. Съобразно изхода на спора пред въззивната инстанция ищецът му дължи разноски в общ размер на 405,12 лева. С първоинстанционното решение са присъдени само 249,55 лева, които са в по-нисък размер от дължимия размер от 470,16 лева с оглед изхода

на спора преди произнасяне на въззивната инстанция. Ответникът обаче не е направил искане за изменение на решението в частта за разноските по реда на чл. 248 от ГПК в съответния срок, възможността за това е преклудирана, поради което с настоящото решение съдът не следва да присъжда допълнително разноси на ответника за първоинстанционното производство съобразно изхода на спора, тъй като в противен случай би се влошило положението на жалбоподателя.

Общият размер на разноските, претендирани от ЗК „Л.И.“ АД за въззивната инстанция е 300 лева юрисконсултско възнаграждение. С оглед изхода на спора В.Г. следва да бъде осъден да му заплати разноси за въззивната инстанция в размер на 258,42 лева.

По изложените съображения Пловдивският апелативен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 260355 от 10.12.2021 година, постановено по т. дело № 37/2021 година по описа на О.С. - С.З., **В ЧАСТТА, С КОЯТО** е отхвърлен иска на В. СТ. Г., ЕГН *****, с адрес ****, против ЗК „Л.И.“ АД, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление ****, за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди - болки и страдания в резултат на претърпяното от него ПТП на 10.08.2020 г. в размера над 49 000 лева до 63 000 лева, ведно със законната лихва от 03.09.2020 г. до окончателното ѝ изплащане, **ВМЕСТО КОЕТО ПОСТАНОВЯВА:**

ОСЪЖДА ЗК „Л.И.“ АД, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление ****, да заплати на В. СТ. Г., ЕГН *****, с адрес ****, с адрес за призоваване ****, адвокат П.К., допълнително сумата от 14 000 лева/разликата между присъдените с решението по т. дело № 37/2021 година на ОС – С.З. 49 000 лева и дължимите 63 000 лева/, представляваща обезщетение за неимуществени вреди - болки и страдания в резултат на телесните увреждания, получени от него при ПТП, станало на 10.08.2020 г., **ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 03.09.2020 година** до окончателното ѝ изплащане.

ПОТВЪРЖДАВА решение № 260355 от 10.12.2021 година,

постановено по т. дело № 37/2021 година по описа на О.С. - С.З., **В ОСТАНАЛАТА ОБЖАЛВАНА ЧАСТ.**

ОСЪЖДА ЗК „Л.И.“ АД, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление ****, да заплати на адв. П.К. от САК, с адрес **** за осъществената безплатна правна помощ на В. СТ. Г., на основание чл. 38 ал. 2 от Закона за адвокатурата адвокатско възнаграждение ведно с ДДС в размер на допълнително 269,13 лева за първоинстанционното производство / наред с присъдените с първоинстанционното решение 2027,72 лева/, както и 590,50 лева за въззивното производство.

ОСЪЖДА ЗК „Л.И.“ АД, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление ****, да заплати в полза на бюджета на съдебната власт допълнителна държавна такса за производството пред първата инстанция в размер на 560 лева / наред с присъдените с първоинстанционното решение 1987,17 лева/, държавна такса за въззивното производство в размер на 280 лева, както и допълнително разноси за производството пред ОС – С.З. за възнаграждения за вещи лица, заплатени от бюджета на съда, в размер на 65,04 лева / наред с присъдените с първоинстанционното решение 229,84 лева/.

ОСЪЖДА В. СТ. Г., ЕГН *****, с адрес ****, с адрес за призоваване ****, адвокат П.К., да заплати на ЗК „Л.И.“ АД, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление ****, разноси за въззивното производство съобразно изхода на спора в размер на 258,42 лева юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС с касационна жалба в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____